

אני ג'ינג'י. הכל שונאים אותי. השערות האדומות שלי מספרות לכולם שאני נמצא, בכל מקום שאני נמצא. וכולם מסתכלים עלי ולא אומרים דבר. אבל הם חושבים בלב שלהם שאני ג'ינג'י. רק הילדים שאינם יודעים לשחק מצביעים עלי באצבע ואומרים: "תראו הג'ינג'י בא, הג'ינג'י הולך הג'ינג'י כאן, עוד מעט לא יהיה הג'ינג'י, הג'ינג'י..." אבל הדיבורים שאומרים אותם בפה הם לא כל כך נוראים כמו הדיבורים שאומרים אותם בלב. האצבעות המושטות למראית עין אינן כל כך נוראות כמו כל האצבעות שכל אחד מושיט בהחבא. הכל מצביעים, בעשרות, במאות ובאלפים של אצבעות והכל אומרים, צועקים ומכריזים — "אתם רואים? — זה ג'ינג'י ויש לו שערות אדומות, אדומות כמו החלודה, ויש לו נמשים על הפנים ועל הידיים, ויש לו פלומת שער יד אדומה והוא ג'ינג'י". וגם הנשים בתוך כל הקהל הגדול המצביע הזה. וגם זאבה. כל הנשים, הצנומות והשמנות, מחוטבות הגוף ועקומות הרגל, כל הנשים השחורות והלבנות, הלובשות את הבגדים הכי יפים בעולם וההולכות בחלוקיהן בשכונה. וגם זאבה. זאת, זאבה, היפה וכחולת העין, זאת זאבה שבשרה חום ושערה שחור, זאת זאבה שכל הגברים מסובבים ראשים אחריה בלכתה ברחוב, זאת, זאבה. היא וכל הנשים, כולן יודעות שאני ג'ינג'י וכשר לי לבן ונמשים של חלודה. אני אחד והם רבים, ג'ינג'י, חי אלוהים, ג'ינג'י.

מזל שעכשיו לילה ובעג'מי שלנו מעט האור. אפשר ללכת לבד ואף אחד אינו יודע מה הצבע שלי. לפני יומיים, כשעבדתי בתורנות הלילה ונסעתי במונית בכל המקומות המוארים, ההרגשה היתה שונה. משהו לחץ על הלב. השערות בערו בכל הראש. רציתי שאמי יעבור עם האופנוע ויוכל ללכת לפנה שקטה ולסדר את הכל כמו שצריך. אבל אמי איננו אף פעם כשצריכים אותו. כשאתה סתם עומד ואינך רוצה שום דבר הוא בא ושואל — "רוצה?" ואם אתה רוצה אותה שעה — זה בגלל השעמום, לא מפני שאתה באמת רוצה. שוב הזריקה איננה אותה הזריקה כמו בזמן שאתה באמת רוצה. כזה הוא אמי — בא ואיננו. ולמה? שאל אותו. הוא יענה לך שהוא תמיד עסוק. אבל לפני יומיים זה לא היה כל כך נורא. לפני שבוע רציתי לחנוק אותו. זה היה כשחזרתי עם זאבה מהקולנוע. שבועיים הזמנתי אותה ללכת עד שהלכה ואני אמרתי לעצמי — חביבי, עם הזריקה אתה לא עושה לה כלום. לך ככה, כמו

שאתה, שהיא תכיר אותך באמת. אוהבים רק כשמכירים באמת. צחצחתי את הנעליים עד שאפשר היה לראות מהם בחושך את כל בית ההסתדרות. גהצתי את המכנסיים עד שהקמטים היו כמו ברזל. לבשתי את החולצה הכי לבנה והלכתי אליה, אל שכונת הקווקזים. אמרתי לה: "זאבה, את באה? נכון שאת באה, הבטחת שתבואי". והיא באה בשמלה לבנה. הו אני אוהב עליה את השמלה הלבנה. כשהיא יצאה עם שאפיקי גם כן לבשה אותה, את השמלה עם חגורת נחושת צהובה.

כשראיתי אותה, עלה לי משהו מן הלב אל תוך הגרון ועמד שם. ואז התפללתי שאמי יבוא, יבוא עם הזריקה ושנינו נלך בצד ונסתדר. מה יש? שלוש לירות והכל בסדר. מסתדרים. אבל אם היה בא, בטח לא הייתי הולך אתו. אי אפשר לעזוב את זאבה בצד, כל רגע עם זאבה יקר, יקר יותר מן הזריקה.

אבל כשיצאנו אל התחנה וכל האנשים היו שם וכל האור היה שם, שאלתי את עצמי מה אני עושה שם, יחד עם זאבה הלא הכל צוחקים והכל יודעים — אני ג'ינג'י. וזאבה שואלת אותי: "מה יש לך? אתה מתבייש מהאור?" ואני אומר לה — "לא". והיא שואלת אותי — "אני לא יפה באור?" ואני אומר לה — "כן".

אני אומר לה כן, והידיים שלי רועדות, אני אומר לה כן, והברכיים שלי נכפפות, אני אומר לה כן, והצוואר שלי מתחיל להזיע ואני רוצה את אמי, הו, את אמי על האופנוע. אני כבר שוחה בתוך הזיעה והיא שואלת אותי למה אני מזיע. אני אומר לה — "חם בחוץ". והיא אומרת לי, "ג'ינג'י כנראה שאתה באמת חם". ואני אומר לה — "כן, אני באמת חם".

כל הבחורים מהטקסים בתחנה מנופפים לנו יד לשלום ואני לה — "חם". ואז הדם מתחיל לעלות לראש וכפות הידיים יבשות מאד. הגוף כולו מזיע וכפות הידיים יבשות. זאבה מחזיקה לי בזרוע ואומרת ג'ינג'י, אתה כולך רטוב ואני שואל את עצמי, איפוא אמי. אני רוצה לצעוק, אבל הפה שלי לא נפתח — איפוא אמי! וככה זה הולך כל הערב עד שאנו חוזרים לשכונת הקווקזים.

אינני מנשק לה לזאבה לילה טוב, אפילו אינני מעיז ללחוץ לה את היד, ואני כל כך רוצה לנשק לה לזאבה ואינני מעיז ללחוץ לה את היד. היא כולה מחייכת. תמיד מנשקים לה לילה טוב ושאפיקי אמר והבחורים האחרים אמרו, שזאבה יודעת לנשק יותר טוב מכולם. הו, עם השפתיים שלה זה לא פלא. אבל אני צריך את אמי.

אני בורח מזאבה, בורח אל רחוב הששים, בורח אל רחוב הדייגים ומחפש את אמי ואמי איננו. מזל שמצאתי את שני המאסתולים על המדרכה. הם שכבו

ככה סתם עם אישונים מהופכים ועשנו סיגריות עם חאשיש. אבל לכל אחד היתה כבר אמפולה או שתיים בדם. בשביל זה הם היו כל כך מאסתולים. זה סימן שאָמִי היה וזה סימן שאָמִי בטוח שיבוא. זה כסף בטוח. עם המאסתולים פשוט מוציאים את הארנק מהכיס ולוקחים כמה שצריך, לפעמים יותר ממה שצריך. צריך רק לחכות איתם, ואָמִי בא. וכשהוא בא רציתי לחנוק אותו. כל כך כעסתי. העצבנות היתה למעלה מהראש. השערות בערו וכל הגוף בער. כאילו הדם גם כן ג'ינג'י, כאילו הוא חלודה והכל אומרים עליו ג'ינג'י, ג'ינג'י. אחרי כן היה טוב יותר. אפשר לנוח.

פינה מזופתת מצא לו אָמִי. על יד עמוד חשמל ועל יד המאחששה הסגורה של סאלח. סאלח הלך לשבת שלושה חדשים. מצאו אצלו עשרה גרם חומר. באמת אפשר להתפלא עליו. מי מחזיק אצלו על הגוף חומר? רק צריך לחפש ואפשר למצוא. השוטרים לא תמיד מטומטמים, גם הכלבים שלהם לא.

היה צריך להרעיל את הכלב הזה שמריח אופיום מתחת לרצפה. מנה קטנה של רעל ויהיה יותר נוח. השוטרים בחורים טובים. הם עושים את הג'וב שלהם — מצליחים או לא — עניין שלהם. אבל למה הכלב לכל הרוחות, מה עושה בעסק הזה כלב? לי לא איכפת. הכלב לא מריח אמפולות ולי אין מזרק ואין אמפולות, לכן אפילו אם הריח, לא היה אכפת לי. אבל כל יתר הבחורים, סאלים הגדול וסאלים הקטן, זאקו ונסים זאבו אביאד וכל יתר הבחורים. הם תמיד יכולים להכנס בצרה. צריך להזהר.

ובאמת אפשר להתפלא על סאלח. מתנהג כמו ירוק בעסק. אדם עם וותק של חמש עשרה שנה. מקום מכובד — אפילו כרים על המחצלאות. אפשר לעשן את הנרגילה ולנוח. והרצפה לא קשה. כרים בשביל הראש. אבו נעים אומר שהוא לא מחליף את המאחששה של סאלח בעד כל הזן שבעולם, אפילו בעד מאחששה עם מרחץ תורכי בשביל לפני ואחרי. באמת אפשר להתפלא על סאלח. חומר על הגוף. כבר אי אפשר לומר לגיגי שיקח את החומר עליו?

גיגי עכשיו לא יושב את הישיבה של סאלח במקומו והעסק סגור. הבחורים באים והעסק סגור. המשטרה יודעת שהבחורים באים והעסק סגור. והסאיארת אל בוליס עוברת בשטח כל הזמן. אין מנוחה ברחוב הדייגים. אין מנוחה מתחת לעמוד החשמל. ואָמִי אמר דווקא כאן. למה? באמת שאינני יודע. אולי הוא רוצה להראות שהוא שומר אותנו במקומות שתחת פיקוח. אם ייתפס — נסיבות מקלות. נותן זריקות רק לנצרכים ובמקומות שתחת פיקוח. אבל למה תחת עמוד החשמל? האור הצהוב שלו מוציא אותי מן החושך. שוב אני ג'ינג'י לכל העולם בכלל ולזאבה בפרט. שוב אני ג'ינג'י. נמשים בפנים, נמשים בגב. שוב אני ג'ינג'י.

אולי כדאי לעזוב את העמוד. אולי כדאי לעמוד בצד של החושך. להיות פחות חלוד לכל העולם ולזאבה. אבל אמי יכול לבוא עם האופנוע עד לראשית הרחוב ולהציץ למטה. הוא יכול לא לראות אותי וללכת. אבל אוכל לקרוא לו. לנופף ביד, לצאת אל האור, לקרוא ולנופף ביד. אבל מה יהיה אם ישאיר את האופנוע מעבר לפינה ויבוא להציץ ברגל? לא אשמע את האופנוע בא, לא אראה את אמי בא. אשאר כאן. אין מאסתולים היום. הוא לא יעשה סיבוב סתם ככה. מוכרחים לעמוד באור ולבעור, לבעור בחלודה ולהשרף.

אני אהיה קטן ומצומק ומאש הבעירה אקבר פה בכביש כמו נמלה בתוך סדק. אי אפשר ככה להתקטן. אי אפשר לבעור. אי אפשר להיות אדום, אחמר מן אחמר, אחמר מן נאר בחרק אכתר מן א שמש. העצמות בוערות, הבשר בוער עוד מעט לא ישאר מאומה, מאומה.

— "הלו ג'ינג'י".

יחרב ביתום בוליס. מאיפוא באה המכונה שלהם ואני לא שמעתי?

— "הלו יא שבאב".

— "סאלח בקאלאבוש. מה אתה עומד בדייגים?"

— "אתה יודע יא סרג'נט, אני לא בא אצל סאלח. אני לוקח אמפולות".

— "אולי אתה כבר סוגר, אולי מחליף את סאלח?"

ילען דינום יא אוולאד אל כלב.

— "אני, באמת שאני נח פה. סרג'נט. כבר אי אפשר לנוח? בכל מקום

שבאים אתם צריכים לעשות צרות? ובחיאית עיני שאני לא יודע מהעסקים האלה שום דבר".

— "מכירים אותך, ג'ינג'י. בשביל מה ישבת חודש לפני חמישה חדשים?"

— "זה היה חופש מהממשלה. בית הבראה. קצת רמלה לא מזיק לגוף".

— "אבל היית בדרך ללוד".

— "באמת שהייתי בדרך לשמה. זה היה שוטר חדש מספר שלושת אלפים

ומשהו. נסעתי בשרות והייתי ישן. נכנס הבולגרי השוטר החדש הזה עם

הבחורה. הבחורה נותנת לי מכה בשרוול ועפה לי הסחורה ממנו. באמת, טפה

אופיום ולא יותר. נסעתי אל החבר והוא בקש ממני. עפה הסחורה ואני

מחפש אותה והבולגרי עוזר לי. עד שהוא תופס את החתיכה מן הארץ וצועק —

'מצאתי' ואני אומר לו, 'מה מצאת?' והוא אומר — אופיום, ואתה יורד אתי

במשטרה. אני אומר לו, 'תראה חבר, אולי אתה לא מכיר, זה אני ג'ינג'י. אני

לא לוקח אופיום, אני הג'ינג'י. רק מורפיום בדם'. והוא אומר — 'יאלא יאלא'.

זה היה הכל הצגה בשביל הבחורה.

באים למשטרה. באים למשפט וחודש הבראה. לא צריך לנהוג בטקסי לא

צריך לעבוד. יש מה לאכול. כסף בשביל האמפולות לא צריך — נותנים קרדיט בשביל החוץ והכל טוב.

— «ולמה אתה לא מפסיק לקחת הזריקות?»

— «בחיי שאני רוצה להפסיק. הלכתי אצל משרד הבריאות, אבל הם רוצים פתקה מן המשטרה. תן הפיתקה ומחר אני מתחיל עם הטיפול».

— «מכירים אותך ג'ינג'י. אתה יודע שאין מיטות וצריך לחכות בתור שלושה ארבעה חודשים עד שמקבלים טיפול. אתה רוצה להרוויח את הדוהה שנותן משרד הבריאות עד לטיפול, אתה רוצה לא לשלם כסף בשביל הדוהה».

— «בחיאתך, יא סרג'נט ובחיאת שוואראבך, תתן הפיתקה אני בא אצל הדוקטור מחר לקבל טיפול. אני, נמאס לי מכל זה. זה מחלה בעצמות שלי. חתרגלתי. אי אפשר להשתחרר בלי רופא».

— «עלה עינך ג'ינג'י?»

— «בחיאת ראסי».

— «הראש לך אין לו חיים כמו הקיר. אתה מחכה לצמי עם האופנוע».

— לא מכיר צמי, לא מכיר אופנוע. אני, באמת שאני נח. פה יש רוח. קרוב לים.

— «רק שלא נתפוס אותך מאסתול בעוד שעה».

טוב שהלכו להם יא אוולאד אל כלב. לא נותנים לחיות. אולי צמי היה, הציץ ראה והלך? אבל הוא יבוא. על האופנוע יבוא. והמזרק אתו והאמפולות אתו. אני אושיט את היד והוא יתחוב את המחט אל תוך הוורידה. אחרי כן הכל יהיה בסדר. נלך לגריאנה ונשתה קוניאק. היוונייה תשיר ואולי לחטיאריים ירקדו ריקודים יוניים. זאבה לא תהיה, אבל אפשר להיות גם לבד, אפשר ליהנות לבד. אפשר לעשות חיים. אבל איפה צמי? למה לא בא?

זה כמו המוות לחכות לו ככה, מתחת לפנס. אצל התורכי יושב בטח שאפיקי ומשחק קלפים. אבל לו אין אמפולות, יש רק הירואין. הוא מקבל את הסחורה מתורכיה, כל חודש בנמל בחיפה. למה הוא לא מקבל אמפולות? למה אין לו מזרק? באלוהים שהייתי רוצה להיות עכשיו לבוש במכנסיים של גאהיני. לו, בכיס האחורי יש מזרק, מזרק בתוך תיק עור, יפה ושלם. הוא קונה את הסחורה בכמויות ומחביא אותה. מתי שהוא צריך — הוא הולך ומזריק, ואין בעיות.

אבל גאהיני עשיר. הוא לא עובד בטקסים. יש לו מסים. כל בית קפה בשכונות וביפו משלם לו מסים. מי שלא משלם — הרהיטים נשברים לו בקטטות. מי שלא משלם יכול לא בכוונה לקבל מכות ברחוב. לגאהיני מוכרחים

לשלם. הוא לא מצחצח את הנעליים בידיים שלו. מצחצחי הנעליים עושים לו את זה. והם כולם אוהבים אותו, כי הוא נותן חצי לירה בעד ציחצוח. אותי לא אוהבים. אני ג'ינג'י. אין לי מסים ואין לי מזרק. אין לי סטוק של אמפולות בפנינות השונות של העיר. אני בקלשי קונה זריקה אחת או שתיים ביום. הוא לוקח שלוש או ארבע, כמה שיתחשק לו אמרו לגאהיני שילך אצל הדוקטור לריפוי. אבל הוא צחק עליהם בפרצוף ורק קנה אמפולות חדשות. באלוהים שזה גבר. גאהיני גבר. אני ג'ינג'י והוא גבר. אני בוער והוא שוקט. לי הבשר מתמסמס והוא משמין מיום ליום. לי הנמשים בוערים כמו פצעים טריים והוא חלק ויפה. תמיד צח ומצוחצח. גם אני רוצה להיות ככה. לא פה וכזה מתחת לחשמל.

אופנוע? לא. אופנוע! זה אָמִי, בטח אָמִי. אללה יסלמך אָמִי. רק שתבוא. אני פה מתחת לעמוד, נשרף בחשמל, אני פה מחכה לך. הבשר שלי יורד ממני עם הזיעה. רק שתבוא. הנשמה שלי בורחת אליך, רק שתבוא, נו, בוא כבר, בוא! לא צריך להפשיל את השרוול. יש שרוולים קצרים לחולצה. לא צריך להוריד מעיל. אין מעיל.

הנה אתה בא. מלאך הרחמים, בא, בא, זה אני הג'ינג'י מחכה לך שתבוא. דקירה קטנה וסם החיים בתוך הדם, נע וזורם וטוב ומיטיב. זריקה אחת. זריקונת ושוב אפשר לנוח, אפשר לבלות, לחיות אפשר.

הו, כמה זה מצחיק. הוא עצר בצד של החושך. אני — היד מושטת. אני אצלו. הוא דוקר. מכניס המזרק לנרתיק ונוסע. ככה זה אָמִי. בחור טוב אָמִי. שלוש לירות לקח, אבל נותן קרדיט. ומי תיאר לו שככה הוא יכנס למקצוע. אחיו היה רשע מרושע. טוב שיושב לו בפנסיון של הממשלה. שיהיה לו לבריאות. אצל האח — קודם הכסף, אחרי כן הדוזה. אין כסף — אין דוזה. רשע, יימח שמו. אבל אָמִי, אָמִי זהב, לב של זהב. בחור טוב אָמִי. לא רצה לבוא לגריאנה. אמר — מחר לא יהיה לך כסף.

בטח חזר לבחורה שלו. שיעשה אתה חיים. הם ילכו אל הפלאזה ויכניסו עשרה גרוש בג'וק בוקס. התקליטים ינגנו להם והם יהיו מבסוטים. ככה זה בחיים שלנו. לא דורשים הרבה. תקליטים. ג'וק בוקס פלאזה. בחורה. זאבה. כן, זאבה. היא בטח אוהבת אותי הבחורה הזאת. אחרי הכל זה אני, הג'ינג'י. אותי מוכרחים לאהוב. אני אבוא אצלה מחר בערב. נלך לקולנוע. גן רינה. נלך לפלאזה, נגריל גורל ביד הקסמים, נירה באקדחים ונשמע „מאריך או מיין“ בג'וק בוקס. יהיה לנו טוב. ואז היא תגיד לי ג'ינג'י, אני אוהבת אותך. וכשאני אוהבת, אין חכמות — הולכים למלון. לא הולכים לשפת הים על יד הכרם. שמה כל מיני מציצניקים מציצים. הולכים למלון. שמה זה פשוט יותר,

אתה יודע. ואני אוהבת אותך, אוהבת. ושם אני אוהב אותך יותר. אחרי הכל אתה הג'ינג'י. אחמר מן נאר, לזוב יותר משלהבת. אש יותר מן הלהבה, בוער יותר מן השמש. אתה ג'ינג'י וידיך דם ומגעך שריפה ואני עולה עם האש שלך מעלה.

כל האנשים יודעים שאני ג'ינג'י. הם רבים, ואני אחד. בלוריתי יפה ונמשי טובים. לא כל אחד יש לו נמשים. הם כולם מסתכלים עלינו, עלי ועל זאבה, היא יפה ואני יפה, אלא שאני יותר יפה ממנה. היא חומה ואני אדום וכל האדומים יפים יותר מן החומים, יפים יותר מכולם.

ואז אני אומר לה, זאבה, אני שועה לבקשתך. בואי נלך אל המלון. אתן לך מקצת האהבה אשר יש בלבי אל כל הנשים היפות, אל כל חטובות הגוו ונאות הרואי.

אנחנו נהלך לאט, עקב בצד אגודל. וכל הגברים מקנאים בי, יען כי אני אדום והם רק חומים ולבנים, שחורי שיער, שבי שיער ובלונדינים ולא ג'ינג'ים כמוני. אני אחד והם רבים אני אחד מעל לכל הרבים.

כל הנערות היפות ההולכות עם הגברים קלושי המראה תרצינה להרפות זרועותיהן מזרוע מלוויהן. כולן עד אחת תרצינה בי. הלא אני הג'ינג'י. וזאבה תשלח בהן מבט של חיה טורפת. היא תרצה רק בי ואת כולי על כל חלקת בשד שבי, על כל נמש שבי, על כל שערה משערי האדום. אני אתיה נדיב אליה, כי אחרי הכל היא הנערה טובה. היא לא הלכה עם גאהיני. כל הנערות הלכו אתו והיא לא הלכה אתו, עם הטיפוס המאוס הזה. טרון מצוחצח עד כדי זועה. בלי שלוש ארבע דוזות ליום חיו אינם חיים.

כל בעלי הקפה יבואו אלי ויאמרו לי: «ג'ינג'י, הצל אותנו מן הנוכל הזה, מגאהיני. הוא גובה מסים ולא עושה כלום. משתוללים אצלנו והוא אינו יודע להשתלט. בוא ג'ינג'י, תהיה אתה שומר, עוזב את הנהגות, עוזב את הטקסים, נשלם לך מסים והשגח על הסדר אצלנו».

ומי שלא ירצה בי כשומר, יקבל דקירת סכין בחושך. ככה ידעו הכל מי האדון של יפו והשכונות. אני לא אעשה את המלאכה הזאת. אקח את גיגי מסאלח ואקנה לו סכין איטלקית קופצת. הוא ידקור ואני אשב ואשמך. הכל יבואו אצלי, אצל הג'ינג'י ובכל הבארים יציעו לי משקאות חינם.

אקנה לי דירה בצפון העיר, עם פטיפון אוטומטי ופריג'ידר ואת זאבה אעביר לגור אלי. יחד נלך אל כל המלונות המפוארים ואולי נסע גם לחוץ לארץ. גיגי ינהל את העסק וישמור לי את הכסף בבנק.

אולי אקנה בית חרושת בכל הכסף הרב, או מכונית קאדילאק. אולי אקנה את שניהם ביחד. הלא זה אני, הג'ינג'י, אחד מתוך רבים, אחד מעל רבים. זה אני, הג'ינג'י.